

KRVAVÉ POHRANIČÍ

Krvavé pohraničí

Vladimír Šlechta

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA

KRVAVÉ POHRANIČÍ

Copyright © 2000, 2016 by Vladimír Šlechta
Cover © 2016 by Tomáš Flak
3rdCzech Edition © 2016 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-321-8 (pdf)
(422. publikace)

Vladimír Šlechta

Krvavé
pohraničí

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2016

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. Ploty z kostí
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Krvavé pohraničí

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

Kukaččí mláďata

Oggerdovský cyklus

Emma z umírajícího města

Střepy z Apokalypsy

Lovci přízraků

Já, Gowery *

Kyborgovo jméno

Keltská brána

Mimo cykly

Rok Havrana

Tajemství Morie

* připravujeme

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Alarich Touraine se nikdy nedokázal vyrovnat s křivdou, která na něm byla spáchána. Celé jedno století vedl nepřetržitou válku s Arkastii a jeho skřetí oddíly krvácely ve výpadech do arkastského Pohraničí. „Proč?“ zeptal jsem se ho jednou. „Proč tolik nenávidíš Arkastii? Vždyť trpěla celá Arkastie, nejen ty. Stovky, možná tisíce lidí byly Církví umučeny k smrti či upáleny na hranici. A co víc: lidé, kteří ti ublížili, jsou už dávno mrtví, jejich maso zetlelo a kosti zpráchnivěly. Proč taková nenávisť k něčemu, co už není?“ Po této mé otázce se Mág rozvzteklil k nepřičetnosti a svým hlubokým silným hlasem vykřikoval, že mne zničí. Což, k mé radosti, nakonec neučinil.

Frank Ormond:
Zapomenutý čas, zapomenutý svět

Stezka sestupovala po severní straně Západních Zrcadlových hor. Po únavném pochodu nás zavedla do líbezných plání, porostlých vysokou trávou. Byla to otevřená země, řídkce porostlá ostrůvky listnatých lesíků. Na lukách plných pestrobarevných květin se volně popásala vysoká zvěř, pod oblaky kroužili luňáci, ve stínech klidných hájů poletovali zpěvní ptáci. Půda se zdála být neuvěřitelně úrodná, po staletí čekala, až se do ní zaboří rádllo. Žádní rolníci však nepřicházeli. V té krajině, později známé jako Gordonova země, nežil nikdo.

Frank Ormond:
Zapomenutý čas, zapomenutý svět

GORDONOVÁ
ZEMĚ

CITADELA

ORCIGARD

ZÁPADNÍ ZRCADLOVÉ HORY

ZIRONKY

VÝCHODNÍ ZRCADLOVÉ HORY

CHAVYNA

RUDENRÖG

ARKASTIE

GLEN
KARHÓ

LODUS

LILARIO

BRRO

408

Smrt nestvůry

Bestie pozorovala poutníky už dlouhou chvíli. Cítila jejich pach odplavovaný deštěm, tu a tam je zahlédla, jak šlapou hluboko pod ní. Pokaždé, když ti dole poodešli, mávla perutěmi a následovala je. Houkala se na vrcholcích stromů, balancovala na silnějších větvích a vyhýbala se těm úplně tenkým. Dokázala být při létání lehká a v boji těžká, měnila váhu podle potřeby, úplně zrušit ji však nedokázala.

Byla si jistá, že poutníci bloudí. Nedokázala se však rozhodnout, jestli jim má pomoci, či zda je má napadnout.

Z oblohy padaly provazce deště.

Dole, pod klenbou stromů, se vůdce skupiny zastavil. Byl to hubený mladík v příliš velkém, nepadnoucím pancíři. Rozhodil ruce a vykřikl: „Copak vím, kde jsme? V tomhle dešti se odsud nedostaneme! Bloudíme v kruhu!“

Tady na úpatí Zrcadlových hor už bažina přešla v les. Obvykle se stačilo jen rozhlédnout a vydat se k blízkým

skalním štítům, teď však nebylo vidět nic. Jen kmeny dubů a bříz. Závěje kapradin. A hustý déšť.

Čtyři skřetí nosiči složili náklad a posadili se na něj. Tito kříženci goblinů a orků, podobní přerostlým žabákům, byli k smrti vyčerpaní. Neteční, lhostejní k vlastnímu osudu. Šedozelená kůže na lysých lebkách se jim matně leskla, jak po ní stékala dešťová voda. Jejich zapadlá očka byla orámovaná temnými kruhy únavy, z odulých pysků jim trčely přerostlé spodní špičáky. Byli oblečení v cárech kůží a měli jména plná *ü, ö, ä*, která se vyslovovala jako prasečí zachrochtání. Jediný z nich, čistokrevný ork jménem Ogom-chü, si i v této chvíli zachovával poslední zbyteček hrdosti.

„Utáboříme se,“ řekl vyhublý mladík. „Tohle není k ničemu. Nedokážu určit sever. Nevím, kam vás vedu. Musíme počkat, až přestane pršet.“

Vypadal zpustle. Dlouhé vlasy i řídké plavé vousy měl zcuchané a zplihlé deštěm. Jeho kalhoty z hrubého sukna se už téměř rozpadly a rukávy košile měl na cáry. Jediné, co působilo solidním dojmem, byly vysoké šněrovací boty a onen pancíř z modravé oceli, pokrytý jemnými ornamenty.

Za pasem měl mladík bojové kladivo, na zádech batoh úctyhodných rozměrů.

Posledním ze skupiny byl zwerg, trpaslík. Vysoký tři a půl stopy, což je na zwerga hodně, rozložitý v rameňou. Mohutný šedý plnovous i šedé vlasy mu spadaly na dlouhou drátěnou košili, po které stékaly rezavé stružky. Podobně jako mladík byl obutý do důkladných šněrovacích bot, na zádech nesl batoh. Kolem krku měl přehozený řemen, na kterém napříč jeho trupem visela bradatá sekerá, o jejíž topor si opíral lokty.

Nejzvláštnější byla vlněná čapka. Dlouhé špičaté čapky jsou chloubou zwergů, jejich barvy označují příslušnost ke klanům. Čapka tohoto zwerga byla šedá, trapec chyběl.

Okraje čapky si zwerger vyroloval nahoru, do nich zasunul i špičatý konec. Takovýmto způsobem nošená čapka vypadala fádně – jen jako pokrývka hlavy, nic víc.

Čapku měl zwerger staženou do čela, ale ne tak hluboko, aby nebyla vidět široká páska z jelenice, která mu zakrývála oči. Zwerger byl slepý.

„Něco tu je,“ řekl zwerger a zvedl dlaň. „Něco cítím. Vyzařování. Magii.“

Mladík v pancíři sáhl pro bojové kladivo. Chvilí stál ve střežení.

„Asi se pleteš, Thorpi,“ řekl pak. „Moje amulety nic neříkají – a ty pro mne děláš Rônard, vždyť víš.“

Slepý zwerger zavrtěl hlavou: „Není to nepřátelská magie, Floyd. Ani obranná... proudí tam z toho směru,“ ukázal krátkým silným prstem.

Mládenec se tam zadíval, ale neviděl nic, jen promočený les. A přece...

„Něco tam je,“ vyhrkl. „Les končí!“

Skřeti sebrali náklad, dva velké rance a nosítka, na nichž nesli předmět velikosti člověka zabalený do rákosové rohože. Výprava se pohnula dál.

Po chvíli se ocitli na okraji kruhové mýtiny. Mohla mít průměr sto kroků, v jejím středu se tyčil silný pylon, vysoký asi pět stop. Byl temný jako nejčernější noc a matně se leskl.

Doklopýtali k němu. Mládenec jménem Floyd na něj položil ruku.

„Jako bych se dotýkal mýdla,“ řekl. „Co to může být?“

Slepý trpaslík se předmětu také dotkl. „Je to jeden z Tourainových sloupů,“ řekl.

„To není možné,“ odporoval mládenec. „Tourainovy sloupy jsou vysoké alespoň dvacet stop! Tohle je mnohem menší!“

„Myslím, že sloupy praskly ve chvíli Tourainovy smrti,“

pokrčil rameny zwerg. „Zbyly z nich jen takovéhle kusy. I ty zaniknou, až z nich vyprchá veškerá magie.“

„Myslíš, Thorpi?“ zaradoval se Floyd. „To by znamenalo, že procházíme Tourainovou linií! Jdeme správně! Do pevnosti nám zbývají tak dva tři dny!“

„Strážce,“ potřásl hlavou zwerg. „Dej pozor, v okolí je strážce.“

„Proč by tu měl být?“ vyjekl Floyd. „Sloup je zlomený, tak co by tu ještě hlídal?“

„Své lovecké území,“ zafuněl zwerg.

„Všechny hraniční sloupy přece neměly strážce,“ zaprotěstoval mladík. „Rônard vypočítal, že strážců bylo nanejvýš pět set a sloupů několik tisíc. Jen si vzpomeň, kolik strážců jsme pobili my – dvacet šest, a to jen co jsem s vámi! S jinými se vypořádaly zase jiné party. Proč by měl být strážce zrovna tady?... Nic tu není, Thorpi. Pojd', půjdeme, pohneme se dál.“

„Vpadne nám do zad,“ zavrčel slepý zwerg.

„A co chceš dělat? Čekat tady? Čekat? Čekat v dešti?“

Zwerg mlčel a Floyd náhle ucítil, jak se amulety pod jeho krunýřem pohnuly.

„Je tady,“ sykl. „Je to magická bytost, amulety reagují.“

Vytáhl z batohu nenatažený luk a napjal na něj tětívu. Chytil luk do levičky, prsteníkem k němu přitiskl čtyři šípy. Pátý šíp založil do tětívy.

Čekali.

„Magická bytost,“ řekl Floyd. „Vzpomínáš na toho přerostlého mloka, Thorpi? Byl tak zpackaný, že se vůbec nedokázal pohybovat. A v tomhle je hodně magie. Třeba to bude něco podobného.“

Ork jménem Ogrom-chü zaskřehotal pár úsečných vět.

„Říká, že bytost na něj mluví,“ přeložil zwerg. „Ptala se, zda jsme my zajatci orků, a nebo jestli jsou našimi zajatci orkové.“

„Mluví? Jak na něj může mluvit? Já nic neslyším!“

„Telepaticky.“

„Telepaticky... To je hodně špatné. To znamená, že ho Touraine vybavil umělou inteligencí... To není správné – sloupy se zhroutily, neměl by tu zůstat!“

Jiný ze skřetů vyskočil a zakřičel k rozmáčenému lesu něco ve smyslu *ano, jsme zajatci, zachraň nás!* Rozběhl se pryč, ale Floyd ho několika skoky dostihl. Podkopl mu nohy, skřet se svalil do trávy.

„Žádné podrazy!“ zaječel Floyd. „Pamatujte na naši dohodu!“

Shora se ozvalo zapleskání křídel. Z vršků stromů se oddělil stín a klouzavým letem se snesl do rozmáčené trávy. Floyd po něm střelil šíp, stín sebou smýkl a třemi skoky se přenesl do bezpečí lesa. Ačkoliv to trvalo jen okamžik, Floyd rázem pochopil, s kým má tu čest: rysí tělo, ale magií zvětšené do téměř trojnásobných rozměrů, orlí hlava, křídla z labutě.

„Griffit! Je to griffit!“ vykřikl.

„Asi jsem ho minul,“ dodal.

Zwerg se otáčel, sekeru připravenou v pěstích. Špicoval uši, ale přes šustění deště nedokázal zaslechnout žádný zvuk způsobený nestvůrou.

„Třeba bychom s ním mohli vyjednávat,“ nadhodil Floyd. „Vysvětlíme mu, že chceme jenom projít...“

Rozhlédl se a křikl do lesa: „Chceme jen projít!“

Vzápětí ho atakovaly griffitovy nenávislné myšlenky: *vy – odporní – zabíječi! Už – nikdy – se – nevrátíte – domů! Brzo – se nažeru – vašich – vnitřností!*

Griffit nepoužíval slova, ale vysílal do Floydova mozku obrazy a pocity. Jejich účelem bylo zastrašovat, oslabit pozornost.

Vzápětí zaútočil. Někde v lese se vznesl do výšky a teď se střemhlav vrhl dolů.

„Pozor!“ zaječel zwerger a roztočil sekeru nad hlavou. Floyd se zmohl na nepovedený kotoul přes bok. Dopadl na záda a uviděl útočící stvůru včas. Stačil napnout tětivu a uvolnit ji. Šíp zasvištěl vstříc zrudě. Byla pět stop nad Floydem, když ji šíp zasáhl do prsou a vychýlil ze směru.

Pokusila se zabrzdit mocným máchnutím křídel, ale setrvačnost ji hodila na bok. Při nárazu na zem cosi zaprašťelo.

Ve Floydově srdci vytryskla divoká radost, naděje, že si griffit zlomil křídlo. Ten však okamžitě vyskočil. Popadl nejbližšího skřeta do drápů, máchl křídly a vznesl se. Zamířil k lesu.

Bylo zřejmé, proč skřeta odnáší: zachraňuje ho ze zajetí.

Floyd se postavil na nohy, znovu natáhl tětivu. Ze strany do něj vrazil Ogrom-chü.

Tětiva zadrncěla, šíp však minul.

„Co to děláš!“ zaječel Floyd. „Byl bych ho trefil!“

„Zranil bys Görika,“ zachrochtal skřet.

Vzápětí Floyda zavalila sprška nevybíravých oplzlých výrazů, které k němu vyslal rozzuřený griffit. Floyd si jich pokoušel nevšímat.

Děšť neustával. Telepatické urážky slábly.

„Zasáhl jsem ho,“ řekl Floyd. „Je to horší a horší. Máme proti sobě zraněného griffita.“

„Dejte mi zbraň,“ zaskřehotal Ogrom-chü.

„Cože?“ vypěnil Floyd. „Chceš mu pomoci s naším zabíjením?“

„Já dodržím slib,“ řekl skřet chrochtavým nářečím. Floyd měl smysly tak zbystřené, že mu beze zbytku porozuměl.

„Sliby skřeta,“ odplivl si.

Ork si taky odplivl. Doloudal se k nosítkům a vytáhl z nich jednu tyč. Tyče nosítek byly tvořeny ratišti kopí, ze kterých někdo sejmul železné hlavice.

„Nedá se nic dělat, Thorpi,“ vyzval Floyd zwerga. „Musíš dělat návnadu. Jdi pomalu k lesu, a až na tebe griffit zaútočí, tak ho střelím...“

Zwerg přešlápl, cosi zabrumlal.

„Je mi líto, Thorpi, ale nic lepšího mě nenapadá. Máš nějaký jiný nápad?“

Trpaslík jen pocukl hlavou. Chytil násadu sekery obouřuč a vykročil k lesu. Les nemohl minout. Ať se vydal kamkoliv, po padesáti krocích k němu došel.

„Stůj, Thorpi,“ zakřičel na něho Floyd, „dál už nechod. Obrat se a jdi kolem.“

Sledoval zwerga podél dřívku šípů.

Pak jej do mozku udeřila psychická vlna. Na okamžik zakolísal.

Griffit zopakoval svůj předchozí trik. Vznesl se vysoko a zaútočil shora. Zároveň zakřičel – byl to skřek, kterým šelmy zmrazují svou oběť. Floyd vzhlédl, ale nebyl schopný pozvednout luk.

Trpaslík, stojící na okraji paseky, zatočil sekerou a hodil ji.

Ogrom-chü se vrhl k Floydovi. Odrazil ho stranou a nastavil útočící bestii žerď kopí.

Griffit narazil do tyče hrudníkem. Zaskřechal bolestí, protože tupý konec mu sklouzl po žebrech a vmáčkl se do měkkého břicha. V tu chvíli k němu dorotovala zwerгова sekera. Na takovouhle vzdálenost by bylo obtížné trefit i pro bojovníka, který má obě oči v pořádku, a Thorpi hodil jen poslepu a popaměti. Štěstí se však ke griffitovi definitivně obrátilo zády: sekera mu přerazila mu křídlo.

O chvíli později mu projel tělem Floydův šíp.

Zraněný griffit se zmítal na zemi, drásal trávu.

Floyd ho obcházel v kruhu a střelil mu do těla šíp za šípem. Když griffitovy pohyby zmalátněly, vytáhl z opasku válečné kladivo a přitočil se k němu.

„Vidíš, blbče, měl jsi nás nechat projít. Mohli jsme se dohodnout,“ řekl. Zahroceným koncem kladiva mu rozrazil lebku.

Trvalo dlouho, než v promočeném lese našli Görika, vyděšeného, ale nezraněného.

*

O den později už nebylo po dešti ani památky. Slunce shlíželo z umyté modré oblohy, z promáčených lesů stoupala oblaka páry. Skupina zvolna postupovala průsmykem: Floyd, čtyři skřeti a slepý zwerg jménem Thorpi.

„Teď opatrně,“ řekl Floyd. „Průsmyk je zavalený balvany. Před časem tady Rônard vyvolal kamennou lavinu. Moc se mu to nepovedlo, dá se tudy projít. Ogrom-chü, jdi vpředu, já povedu Thorpiho.“

„Nepotřebuju,“ zavrčel slepý zwerg. „Radši hlídej skřety.“

Pak přece jen přestal protestovat. Floyd ho chytil za rukáv drátěné košile a jemně ho postrkoval správným směrem.

„Pozor, Thorpi, shýbni hlavu, průchod je tu velice nízký,“ upozorňoval zwerga. „Takovýchhle průsmyků jsou v Zrcadlových horách nejspíš tucty, ale já znám jenom tenhle a pak ještě dva. Před mnoha lety, v zimě a za krutých mrazů, tímhle průsmykem prošel Kairó-chat, Sršeň. Orkové tehdy změnili taktiku. Šli podél úpatí hor a likvidovali jednu hraničářskou samotu za druhou. Žádné drancování, žádné vypalování domů, žádné sloupy kouře, viditelné z daleka. Nic takového. Stopaři pak vypátrali, že orkové postupně každou ze samot obklíčili a pak její obyvatele metodicky pobili. Žádné násilnosti, žádné mučení. Udeřili, zmasakrovali obyvatele. Další noc už oblehli jiné místo. Dostali celkem tři samoty, uloupili zrní a tímhle

průsmykem pak odehnali dobytek dřív, než v Rudenrogu i v Chawyně něco vytušili... Ogrom-chü,“ zavolal na skřeta, který teď šel v čele. „Znáš Kairó-chata, Sršně?“

Tázaný otočil lysou hlavu se skalpovou kadeří zavázanou do uzlu a rychle zabřebentil několik vět.

„Co povídáš? Musíš mluvit pomaleji, nerozumím ti,“ upozornil ho Floyd.

„Říká, že byl ještě mládě, když Sršeň podnikl nájezd,“ přeložil zwerg. „Říká, že čtvrtina jejich vesnice té zimy pomřela hladu a on sám měl hladem nafouklé břicho. Jistě by byl umřel, kdyby Sršeň nepřihnal ty krávy.“

„Ano,“ potřásl hlavou Floyd, „byla to zlá zima. Špatná úroda, sníh přišel brzo a zvíř byla rozplašená. I my jsme šetřili jídlem. Hladověli jsme už na konci léta. Rodiče mne na podzim poslali do misie v pevnosti, k mnichům. Proto jsem zůstal naživu. Rodiče i mé dvě sestry zahynuli při Sršňově nájezdu.“

Stoupali po suťovém poli, porostlém mladými břízkami, které tady živořily ve věčném stínu. Stoupání vzalo mladíkovi dech, a tak jen občas a krátkými větami upozorňoval zwerga na úskalí stezky.

V polovině odpoledne dosáhli vrcholu. Floyd shodil batoh na zem, sundal z krku ušmudlaný šátek a oťrel si jím čelo. Skřetí nosiči poskládali zavazadla a rozesadili se na kameny.

Ogrom-chü se postavil před Floyda a vychrlil tři úsečné věty.

„Říká, že splnili všechno, co jsi po nich chtěl,“ přetlumočil zwerg. „Doprovodil tě až k tvému domovu. Chce se vrátit zpátky.“

Floyd přikývl. „Já vím. Už té jejich řeči taky dokážu rozumět. Je to tak, Ogrom-chü. Splnili jste dohodu... Teď už to zvládneme sami, nemyslíš, Thorpi? Na téhle straně Zrcadlových hor to pro ně není bezpečné.“

Zwerg mlčel.

„Jistě,“ pokračoval Floyd, „odsud je to do Rudenrogu dva dny cesty. Sejdeme k samotám, měli bychom narazit na srub Jacoba Faylorga. Tam přenocujeme. Ogrom-chü, můžete si vzít všechno, co chcete – pokrývky, náradí. Já a Thorpi poneseme jen dvě deky, nosítka a hrnec s...“ nedopověděl.

Sáhl do kapsy a vytáhl hrstičku lesklých drahokamů. „To je pro vás, Ogrom-chü. Za pomoc.“

Skřet potřásl lebkou, až se mu skalpová kadeř zatřásla. Ohrnul rty a zachrčel. Chvěl se a přešlapoval. Jeho tři soukmenovci seděli na zkřížených nohách, hlavy vražené mezi rameny, dlouhé ruce sepnuté na zátylcích.

„Nechce ty kamínky,“ řekl Thorpi. „Říká, že jsou k ničemu.“

„Nechce? Jeho věc. Můžete jít,“ mávl Floyd pravicí. „Jste volní. Děkuji vám.“

Ogrom-chü se rozhlédl, olízl pysky dlouhým sinalým jazykem a pak zaštěkal ke svým soukmenovcům. Ti vyskočili na křivé hnáty, s rukama stále sepjatýma v týle, uháněli zpátky průsmykem. Jejich tlapky pleskaly na kamenité sutě. Ogrom-chü šel poslední, otočený k Floydovi bokem, jako by chtěl tři drobné orkogobliní křížence bránit.

Floyd mu kývl na pozdrav: „Asi se už nikdy nesetkáme, Ogrom-chü.“

Pak osaměli, on a zwerg.

„Nechali tu všechno vybavení,“ rozhlédl se Floyd. „Pokrývky, kotlík...“

„Myslel jsem si, že je zabiješ,“ řekl zwerg. „A oni to čekali. Byli připraveni zemřít.“

„Proč bych je zabíjel? Pomohli nám. Dal jsem jim přece slovo, že je propustím.“

„Byli z osady, která patří do Sršňova panství. Sršeň vyvraždil tvoji rodinu.“

„Já vím.“

„Gordon by je na tvém místě zabil,“ řekl zwerg tvrdě.
„Přes všechny sliby a ujištění.“

„Já nejsem Gordon,“ pokrčil rameny Floyd. „Pojď, Thorpi, vezmeme ta nosítka. Musíme jít. Budeme mít co dělat, abychom byli u Jacoba před soumrakem.“

*

Dlouhý letní soumrak se lámal do noci, les zůstával stále stejný: smrky, břízy, rozložitě duby a buky. Šlahouny ostružin, které se ovíjejí kolem nohou jako chapadla nočních běsů. Nikde ani náznak stezičky.

„Už je skoro tma,“ řekl Floyd svému slepému průvodci. „Ještěže mám od Rônarda *kočičí oči*, jinak bychom museli přespát tady pod stromem.“

„Nebylo by to poprvé,“ zafuněl zwerg.

„Jenže já chci dneska spát mezi čtyřmi stěnami. Ohráť se u krbu, popovídat si, dát si žitné placky Heleny Faylorgové... Necítíš kouř, Thorpi? Mám pocit, že chodíme kolem dokola Jacobova srubu.“

„Necítím nic. Ani kouř, ani pach dobytka. Jen les.“

„Tak nic. Zkusíme to ještě támhle.“

Šli dál, držíce se madel nosítek. Floyd vpředu, Thorpi vzadu, oba s batohy na zádech. Nebe zčernalo jako jedovavá krev oktopodů a vyvstaly na něm první hvězdy.

Pak se les rozevřel do veliké mýtiny, v jejímž středu se matně rýsovaly siluety srubu a hospodářských stavení.

„Jacobova samota!“ vykřikl Floyd. „Je opuštěná!“

Popošli, položili nosítka na zem. Floyd se shýbl a hmatal v nízké vegetaci.

„Žito je zarostlé trávou, Thorpi. Pole letos nikdo nezoral. Žito vyrostlo ze zrní loňské úrody, kterou nesklidili. Tady vyrůstá bříza a támhle dub. Semenáčky už jsou vyso-

ké... Thorpi! Samota je opuštěná už od loňského roku! Co se tady stalo?“

Došli k budovám. Nakoukli do seníku, vyvalil se na ně zápach hniloby, protože střecha se provalila a do uskladněného sena natekla dešťová voda.

Chlív byl prázdný.

Dveře srubu zely dokořán, Floyd vstoupil dovnitř. Sáhl do kapsy pro křesadlo, vykřesal jiskru a zapálil dlouhou smrkovou třísku. Ve slabém plaménku si prohlédl místnost.

„Tomu nevěřím,“ vyhrkl.

„Co se stalo?“ zeptal se slepý zwerg. „Nájezd orků?“

Floyd popošel do místnosti a zapálil svíčku, stojící na polici. „Ne,“ řekl. „Právě že ne... Je tady všechno. Postel s ustlanými příkrývkami. Zrcadlo na stěně. Heleniny hrnce u plotny. Na stole je hrnek sádla a v něm zabodnutý nůž. Jako by odešli před chvílí... Popel v krbu je plný chlupů, udělala si v něm doupeš divoká kočka... A tady, jak jsou otevřené dveře, je návěj zetlelého listí a z něho vyrůstají semenáčky bříz.“

„Odešli,“ řekl Thorpi. „Odešli ve spěchu... Snad prchali před orky.“

„Nerozumím tomu... Orkové by tu všechno rozbili a vypálili by stavení... Nerozumím.“

„Dozvíme se to zítra v Rudenrogu. Můžeš zapálit oheň v krbu, Floyde. Vyspíš se v posteli.“

„Ne!“ otrásl se Floyd. „Padá na mne tíseň. Pojď, popojdeme dál do lesa. Přenocujeme někde pod stromem.“

Nejlepší Tourainovo kouzlo

Stezka byla zarostlá trávou a semenáčky stromů, ale stále ještě zřetelná. Vinula se lesem a mířila víceméně k západu. Floyd a Thorpi, s madly nosítek v rukách a s batohy na zádech, po ní šli pomalým, vytrvalým tempem.

Pak stezka narazila na téměř svislou skalní stěnu a uhnula doprava, aby ji obešla. Floyd složil náklad a dlaní plácl na skálu. „Rog-ieln, menší bratr Rudenrogu, Thorpi. Už jsme blízko. Odpočineme si a něco sníme.“

Posadili se na stezku, aby sežvýkali tuhé sušené maso a zapili je vodou z koženého měchu.

„Tam nahoře,“ ukázal Floyd, ačkoliv zwerg jeho gesto nemohl vidět, „byla po Sršňově nájezdu vybudovaná strážní věž. Obvykle tam hlídkovali dva vojáci. V případě nebezpečí měli dát kouřový signál do pevnosti. Myslím, že strážní věž už není obsazená, ale radši se tam dojdou ohlásit.“

Zaklonil hlavu a přiložil si dlaně k ústům: „Haloo! Tady je Floyd Bartlett! Slyšíte mne?“

Nic, žádná odpověď.

„Počkej tu na mne,“ vyhrkl Floyd, „podívám se nahoru.“

Došel k ostružinovému houští, sáhl do něho a zachytil se řetězu, který tam byl ukrytý. Jednou dvakrát se po něm přitáhl nahoru a pak už špička jeho boty našla oporu v mělkém stupni vysekaném do skály. Po chvíli se jeho hlas ozval shora.

„Haloo, Thorpi, strážnice je opuštěná. Je skvělá viditelnost, dohlédnu na padesát mil. Vidím až k pevnosti... ahh! Pevnost!“

„Co se stalo s pevností?“ zakřičel zespoda zwerg. „Je vypálená?“

„Ne, je v pořádku. Jenže... kolem Rudenrogu je... město.“

„Město? Kdo by tam mohl za rok vystavět město?“

„Nevím, ale zdá se rozsáhlé. Veliké jako Glen Karhò. Možná větší...“

Chvíli trvalo, než sešplhal dolů.

„Nerozumím tomu,“ vyhekl, když došlápl na zem.

„Ani já ne,“ řekl zwerg. „Viděl jsem vznikat několik lidských měst, ale žádné nevyrostlo za rok.“

Hodili si batohy na záda, sebrali nosítka a šli dál.

Putovali krajinou, kterou Floyd důvěrně znal. Brzy však pochopil, že vzpomínky jsou mu k ničemu.

Pamatoval si nekonečné lesy, protínané řídkou sítí cest, stezek i zvířecích pěšinek. Pokud po nich člověk šel, mohl dojít až k hraničářské samotě, do opevněné hraničářské osady jménem Chawyna, k Lodusu nebo Rudenrogu. Lesní pěšiny vedly na palouky, na nichž se za dne pásli dobytek a za nocí vysoká zvěř. Lesy, lesy, mokřady a jen zřídkakdy pěšinka. A ticho. Bzukot hmyzu, zpěv ptáků.

Jak se blížili k Rudenrogu, ozývalo se odevšad bušení seker, drnčení pil a praskot, se kterým pokácené stromy

padaly k zemi. Les řídł a ustupoval. K obloze se zdvíhala mračna kouře z páleného klestu. Už tady nebyla úzká lesní stezka, ale široká cesta, rozšlapaná paznehty dobytka a rozbrázděná vlečenými kládami.

Náhle bylo všude kolem plno lidí. Dřevorubci, kteří káceli dál od cesty, ustávali v práci, podezřívavě si prohlíželi nesourodou dvojici, slepého zwerga a hubeného mladíka s dlouhými vousy, obtíženě batohy a vlekoucí nosítka s balíkem zabaleným do rákosové rohože. Floyd i Thorpi se museli vyhýbat potahům i povozům, svázejícím pořezané klády. Kličkovali mezi loužemi. Pásky lesa se změnilly v osamocené ostrůvky a nakonec zmizely i ty. Vpředu se otevřel pohled na město, nad kterým trčela rudenrožská skála s pevností.

Rudenrog prý v jazyce zwerků znamená *Dračí zub*. Tento obrovský kamenný blok, na němž byla zwergská pevnost vybudována, kdysi trčel z nekonečné zeleně lesů – a *kdysi* v tomhle případě znamenalo jediný rok. Rozsáhlé lesy roztály jako sníh na prudkém jarním slunci.

Les dříve končil půl míle od pevnosti, tak to vyžadovala bezpečnost. Půl míle široký pás zajišťoval, že se orkové nedostanou nepozorovaně až k hradbám. Posádka z pevnosti brala z lesa jen palivové dříví, víc nikdo nepotřeboval. Teď se hranice lesa posunula až do vzdálenosti pěti mil od hradeb.

„Thorpi?“ vyjekl Floyd. „Mezi lesem a tím... městem je něco jako zoraný pás pole. Přichází od Brodů, vyhýbá se městu a míří na sever. Severním směrem vůbec nedohlédnu jeho konec. Dej pozor, už jsme v tom... Není to pole, ale rozježděné bahniště. Jsou tady stopy lidí, dobytka, koní, mezků... hluboké koleje po kolech vozů. Jak tudy vůbec mohou jezdit vozy? Však támhle vzadu je odstavený vůz a támhle taky. Celá skupina vozů... Všechny stopy směřují k severu.“

Jejich boty začvachtaly v rozježděném a rozdupaném blátě. Floyd v čele nosítek vybíral cestu mimo nejhlubší výmoly. Na některých místech už bahno ztvrdlo. Těžko říct, co bylo horší – zda chůze v bahně, či klopýtání přes zatvrdlé vrásky a výmoly.

Bahnitý terén byl pokrytý nejrůznějšími odpadky, kusy šatstva, zvířecími výkaly a olámanými větvemi.

„Kam všichni ti lidé šli? Kam to hnali dobytek? Na sever? Vždyť tam nic není!“

„Šli k Borinovým schodům,“ zahučel slepý zwerg. „Osídlují Gordonovu zemi.“

„Aha! To bude ono! Teď, když je Touraine mrtvý, je cesta do Gordonovy země volná!“

Za rozježděnou cestou, širokou dobře přes čtvrt míle, začínalo sídliště ze stanů a chýší. Mezi pahýly stromů a vysokými pařezy se našla spousta místa pro ohrady, políčka s ječmenem a zeleninové zahrádky. Tu a tam jako poslední vojáci obklíčené armády zůstaly zbytečky lesa – maličké hájky, kterých si doposud nikdo nevěšmal. Čekaly na sekeru, na ránu z milosti. Ve šlahounech ostružin, které tu zbývaly, kdákaly slepice, pomekávaly kozy, kvičeli vepřící přivázaní za zadní nohy. Snažili se rozrýt, rozhrabat, sezobat a spást všechno, co mělo alespoň náznak zelené barvy.

A všude kolem byli lidé, plno lidí. Hlídali políčka i zahrádky, posedávali před chatrčemi, vařili jídlo v kotlících nad čadícími ohništi. Balili výstroj, vyspravovali šaty. Dvěma poutníkům, prohýbajícím se pod batohy a nosítky, nevěnovali pozornost.

Floyd postupoval do vnitřku lidského mraveniště. Dlouhou chvíli mlčel, ohromený těmi změnami. Pak se přece jen pustil do vysvětlování.

„Ohromný bordel, Thorpi, nedokážeš si to představit. Stovky lidí. Nikdy jsem jich tolik neviděl pohromadě...“

Támhle je obrovská ohrada a v ní stádo mezků – možná dvě nebo tři stovky kusů. Dobytek. Odstavené vozy. Desítky vozů, které zřejmě nikomu nepatří.“

„Cítím to,“ zavrčel zwerg. „Všechno to cítím.“

„Lužní les je pryč, olše jsou pokácené. Nejbližší ramena Lodusu jsou zasypaná. Támhle – a támhle – po nich zbyly jen jámy plné vody a žabince. Tady býval ten veliký dub, na který Feleara a Baugée dávaly ruce. Říkaly, že z něj čerpají sílu. Zbyl z něj akorát pařez. Obrovský pařez, který slouží jako stůl před chatrčí z chvojí... Pozor, jdi ke straně, proti nám jede vůz. Tolik lidí...“

Chaos stanového městečka skončil, za ním následovaly sruby.

„A tohle, Thorpi, tohle už vypadá jako opravdové město. Jako Glen Karhò. Jsou tady dřevěné sruby, po stranách ulic jsou natažené chodníky z povalů.“

Srubové město bylo jiné než stanové mraveniště. Mělo *charakter*. I lidé, kteří se mezi sruby pohybovali, vypadali úpravněji, sebevědoměji, cílevědoměji. Jak Floyd později zjistil, mělo město Rudenrog pět hlavních ulic, souběžných s čelní hradbou pevnosti, a tři ulice na ně kolmé. Ulice rozdělovaly zástavbu do dvoupodlažních srubových bloků s vnitřními dvorky.

Skalisko s pevností se nad sruby tyčilo jako obrovský ježatý pařez. Nemohli je minout. Prostě jen zahýbali za rohy, dupali po povalových chodničkách, až se před nimi vztyčily kamenné hradby.

Zwergové vybudovali pevnost na obrovském kameném bloku. Temeno skaliska srovnali do nakloněné roviny a na něm vystavěli domy. Ze severní, západní i jižní strany byla pevnost chráněná strmými skalními stěnami, vytvářejícími nedobytné přírodní hradby. Z východu pak zwergové obehnali skálu skutečnou hradbou, vysokou dvacet stop a opatřenou cimbuřím.

Veliká, zwergskými kováři důkladně okovaná vrata byla v tuto chvíli rozzívnutá dokořán. Stáli u ní dva strážní, opírali se o ratiště kopí.

Floyd zakormidloval nosítky do brány. Jeden ze strážných se líně pohnul a zastoupil mu cestu.

„Kampak?“

Floyd přešel strážného pohledem. Prohlédl si ho od okraje železného klobouku, přes kožený kabátec, soukené kalhoty až k podpatkům okovaných bot.

„Tebe neznám, bráško,“ řekl. „Já jsem Floyd Bartlett a tohle je Thorpi Musgröve.“

„A co má být?“ zkřivil strážný papulu, obrostlou štětinatými vousisky.

„Jdeme do hospody.“

„Tak to budete mít lepší, když zamíříte támhle do té knajpy na kraji,“ ukázal strážný do vnitřku srubového města. „Na hospody vevnitř by vám asi chyběly fiňary.“

„Ne, my jdeme do *Štítu a korouhve*,“ poučil ho Floyd. „Máme tam předplacený pokoj.“

„Jo ahá,“ pochopil strážný. „Vy jste nejspíš z nějakýho komanda bejvalý domobrany. Co to vlečete na těch nosítkách? Vypadá to jako mrtvola.“

„Sochu,“ pokrčil rameny Floyd.

„Nedá se nic dělat, člověče, budeš to muset rozbalit. Musím zkontrolovat, jestli do pevnosti nepašujete nějakej chlast.“

Floyd neprotestoval. Vytáhl z vysoké boty nůž a přeřezal provazy, poutající rákosový obal. Rákosová rohož se shrnula a pod ní se objevil šedivý kámen, socha v životní velikosti. Zpodobňovala mladičkou dívku s krátkými vlasy, oblečenou v brigantině a v kalhotách s přínýtovanými chrániči, obutou do vysokých šněrovacích bot. Sochař ji ztvárnil, jak se chystá zaútočit pahýlem zlomeného meče.

„Pěkná číča,“ zhodnotil ji strážný. „To jsi sochal ty?“

„Ne, já ne,“ pocukl Floyd koutky úst.

„Dobrý, můžete jít.“

„Jasně, bráško, díky. Ještě se uvidíme.“

Strážný se zatvářil udiveně. „Člověče, možná že jsi znal celou posádku jménem, ale teď budeš hodně překvapený. Všechno je jiný, chápeš?“

„Nějak mi to začíná docházet,“ připustil Floyd.

Strážný kývl a ustoupil jim z cesty.

Prošli bránou, vstoupili na povlovné schodiště se širokými stupni, které stoupalo podél rudenožské skály. Jednotlivé stupně byly vlastně malými terasami. Celé schodiště bylo dlouhé snad čtvrt míle a překonávalo převýšení víc než dvě stě stop. Představovalo nárazníkový prostor mezi vnější a vnitřní hradbou, pojistku pro případ, kdyby orkové přelezli vnější hradby či nějakým kouzlem vyrazili vnější bránu. Povlovné schodiště bylo mnohokrát využito v případě orčích nájezdů jako úkryt pro dobytek z hraničářských samot a z Chawyny.

Nahoře nad schodištěm se tyčila vnitřní hradba. Ve skutečnosti nebyla hradbou, ale dlouhou frontou slepých stěn domů, perforovanou uzoučkými střílnovitými okénky.

Floyd a Thorpi vystoupali po schodišti až k nehlídané vnitřní bráně a vešli do samotné pevnosti. Dlážděné ulice je přivítaly jako důvěrní známí, konečně byly něčím, co se nezměnilo. I uvnitř pevnosti se pohybovalo hodně lidí, ale přece jen ne v takovém množství jako v šíleném mraveništi venku za hradbami. Floyd se rozhlížel, zda neuvidí někoho ze svých bývalých známých, všechno to však byli cizí lidé v pěkných městských oblecích, kteří se na jeho potrhané oblečení dívali s pohrdáním.

Stoupali po schodištích. Kdo navštívil pevnost Rudenrog, ten si většinou zapamatoval jedině: schody. Strmá schodiště spojovala ulice na různých úrovních a dojem

z těch schodišť byl tak zdrcující, že přebil všechny ostatní vjemy.

Kromě vojenského velitelství a kasáren bývala v pevnosti i misie s velkou zahradou, do níž mniši za vynaložení neuvěřitelného úsilí nanosili v koších úrodnou půdu. Také se tu dříve nacházelo pár obchodů, domy civilních obyvatel, hospoda, kovárna, zweragská kantýna, sýpky, seníky, stáje, zbrojnice a velká prázdná ubytovna, kterou v případě orčích nájezdů využívali hraničáři z okolí.

Když prošli po ohlazených kočičích hlavách strmé ulice a vystoupali vzhůru po nějakých dalších schodech, vešli do širokých vchodových dveří hospody *U štítu a korouhve*. Složili nosítka na dlaždice vstupní haly.

Vstupní hala byla zároveň malou nálevnou se třemi dlouhými stoly, dvaceti židlemi a s recepcí. Za pultíkem stála dívka v modrých šatečkách, loupla po nich okem a řekla: „Máme obsazeno.“

Floyd se opřel o pultík z druhé strany: „My máme předplaceno.“

„Máme plně obsazeno, pánové,“ vypískla dívka o něco vyšším hlasem. V rohu nálevny se z dřevěné židle zdvihl hromotluk s dlouhými tmavými vlasy. Byl čistě a slušně oblečený, bylo však jasné, že je to vyhazovač. Pravicí sáhl dozadu, za opaskem měl nejspíš zastrčený obušek.

„To je v pořádku,“ řekl unaveně Floyd. „Můžete zavolat pana Wirda?“

Ze schodů vedoucích do patra se ozval výkřik: „Pane Musgrôve! To je překvapení, už jsem vás ani nečekal!“

Nahoře na schodech se objevil plešatý vousáček v tmavě modrém obleku. Chvilí se na příchodzí díval, pak jim sestoupil v ústrety.

„Vy jste, pokud se dobře pamatuju, pan Bramblet, že?“

zahovořil k Floydovi. „Kde jsou pánové Rônard a Gordon Fee?“

Pohled mu sklouzl k nosítkům na odhalenou sochu dívky. Zajíkl se. „Tohle je přece slečna Alexandra!“

„Rônard a Gordon Fee přijdou později,“ řekl Floyd krátce. „Mimochodem, jmenuju se Bartlett. Chceme svůj pokoj, pane Wirde. A plnou štoudev horké vody.“

„Jistě, pánové, jistě,“ drmolil plešatý mužík. Po straně dával znamení vyhazovači i dívence v modrých šatech. „Musíme váš pokoj připravit, ehm, vyvětrat... Dáte si zatím něco k jídlu, ne?“

Bylo jasné, že hostinský pokoj, na který měl Floyd se zwergem jakýsi nárok, pronajal někomu jinému a teď se snaží ze vzniklé situace vykličkovat.

„Dáme si něco k jídlu, Thorpi, souhlasíš?“ zachránil mužíka Floyd. „Ani nepamatuju, kdy jsme se naposled najedli něčeho pořádného. Jedli jsme včera? Já o tom mám pochybnosti. Takže pořádně hustou polévku, pane Wirde, a pak kus masa s chlebem. A pivo!“

*

Ležel v čistě povlečených pokrývkách, najedený, umytý, nalitý pivem. Šikmé sluneční paprsky pronikaly sklopenými žaluziemi a kreslily na protější stěnu podélné čáry. Zwerg seděl za ozdobným stolem na vysoké židli, nohy mu klimbaly nad podlahou. Už na sobě neměl rezavou drátěnou košili, ale dlouhou, pískově hnědou halenu s rudým lemováním. Možná spal, to se u slepého zwerga nedalo poznat. Trpaslíci, pokud to mohl Floyd posoudit, si nikdy k spánku nelehají. Odpočívají vsedě, někdy i vestoje nebo v chůzi. Thorpiho viděl ležet jen jednou, to když byl zwerg rozbitý takřka napadřf a téměř mrtvý. Jakmile se jen trochu uzdravil, zaujal svou obvyklou polohu vsedě.

Socha Alexandry stála opřena o stěnu – dívka s vyděšeným a zároveň nenávisným výrazem, oblečená do boje, chystající se zaútočit pahýlem meče. K nohám jí naházeli věci, které přinesli v batozích – špinavé a vlhké oblečení, proužky sušeného masa, rozlámané placky ze sádla a mouky mleté ze žaludů. Mezi nepořádkem kraloval hliněný hrnec, který Floyd vytáhl ze dna svého batohu. Tento veliký hrnec musel být důležitý – důležitější než kotlík, stanová plachta, náhradní boty a oblečení, které nechali v průsmyku.

Floyd ležel na posteli s rukama pod hlavou a pozoroval strop. Jakýsi umělec, elfský nebo lidský, tam vyobrazil kapitána Larse Orizaka a trpasličího vůdce Godruda Soví oko, jak si na znamení přátelství a za přihlížení svých družin potřásají pravicemi. Lars Orizak byl oblečený do šarlatu, trpasličí měli dlouhé vousy, zastrkané za opasky.

Pomaličku usínal. Se spánkem přicházely sny. Vzpomínky.

Bolest.

Bolest vystřeluje z levé ruky až do žeber. Žebra se také ozývají, minimálně tři z nich jsou prasklá. Do levé paže před týdnem udeřil orčí palcát a zlomil všechny tři dlouhé kosti.

Zlomil? Lepší by bylo říci roztříštil. Floyd naivně nastavil ruku a nepřátelská zbraň mu prošla předloktím, jako by bylo z tvarohu. Palcát se zastavil až o ramenní kost a ta praskla, když ji přirazil k žebrům. Šťastná rána, řekl by Floyd, kdyby byl orkem.

Levá paže už nikdy nebude k ničemu.

Floyd už viděl pár takových zranění. Ví, že v podobných případech je lepší celou paži uříznout dřív, než se do ní dá sněť.

Byl to hloupý nápad jít s Gordonovou partou do Orcigardu. Jediné maličké dobrodružství, a teď je nadosmrti zmrzačený. Gordon Fee ho vyvekl z bojiště a pak se vrátil,